

Birželio 29-oji

SPECIALUS INFORMACINIS LEIDINYS

2014 metų birželio 29 dienos REFERENDUMAS

Tai – ne eiliniai Seimo ar Prezidento rinkimai.

Tai referendumas, kuriame sprendžiamas Tavo, Tavo Tautos ir Tavo valstybės likimas ir ateitis.

Tai referendumas, kuriame pirmą kartą iš esmės spręsimė pagrindinius žemės pardavimo, gelmių naudojimo ir santvarkos klausimus.

DALYVAUK IR KITUS PAKVIESK

dalyvauti svarbiausiame Tavo gyvenime referendume!

Žemės ūkio rūmų pirmininkas Andriejus Stančikas: Gal parduokim visą valstybę?

Rūta JUKNEVIČIŪTĖ,
„Respublika“ žurnalistė

Kol Lietuvoje vyksta diskusijos dėl žemės pardavimo užsieniečiams, kai kurios Europos šalys gailisi leidusios nevaldomai pardavinėti savo žemes svetimšaliams, nes vietos ūkininkai yra stumiami iš žemės ūkio rinkos. Ar tas pats laukia ir Lietuvos? Apie tai pokalbis su Žemės ūkio rūmų pirmininku, Lietuvos valstiečių ir žaliųjų sąjungos valdybos nariu Andriejumi STANČIKU.

Spekulantai supirkinėja Rytų Vokietiją, skelbia vokiečių televizijos kanalas „Deutsche Welle“. Brandenburgo ūkininkų asociacija sunerimusi, kad vietos ūkininkai, sąžiningai dirbę žemę dešimtims metų, yra stumiami į paraštes. Pasak ūkininkų asociacijos atstovo Reinhardo Jungo, per pastaruosius penkerius metus spekuliantų dėka dirbamos žemės kainos išaugo dvigubai. Dirbamas žemes masiškai supirkinėja užsienio įmonės – kai kuriose Rytų Vokietijos vietovėse užsieniečiams jau priklauso trečdalis žemių. Vietos ūkininkai sako, kad yra nebeįstoję konkuruoti ir netrukus bus priversti apskritai pasitraukti.

Naujiųjų agentūra AFP skelbia, kad per 2009-2012 metų laikotarpį hektaro kaina rytinėje Brandenburgo dalyje pakilo 54 proc., o gretimose Meklenburgo-Pomeranijos vietovėse – net 79 proc.

Žemės ūkio rūmų pirmininkas Andriejus Stančikas ir jo žmona Sigutė tiki Lietuvos žmonių sąmoningumu, nežiūrint į begalines valdžios pastangas, kad referendumas neįvyktų

Su panašiomis problemomis susiduria ir kitos šalys. Štai Vengrijoje dirbamas žemes supirkinėja turtingų ES šalių piliečiai, kurie gauna didesnes išmokas. Rumunijoje užsienio investuotojai jau supirko apie 800 tūkst. hektarų, arba 8 proc. visos dirbamos žemės (daugiausia italai, vokiečiai, austrai, danai).

Nagus dėl laisvo žemių pardavinėjimo graūžiasi ir prancūzai. Kinai masiškai supirkinėja prancūzų vynuogynus ir piliis.

Per 2009-2012 metus Prancūzijos Bordo regione kinų, nusipirkusių vynuogynus, skaičius išau-

go nuo 2 iki 25. Dabar tokių investuotojų šiame regione yra 50. Iš pradžių prancūzai džiaugėsi pritrauktomis investicijomis, kol įsibrovėliai nepradėjo perpardavinėti šimtus metų puoselėtų vynuogynų ir dvarų. Jei taip ir toliau, tuoj patys prancūzai gers ne savo, o kinų vyną.

Jeigu parduoti žemę užsieniečiams nieko bloga, kodėl senosios Europos gyventojai dabar dėl to gailisi? – „Respublika“ pasiteiravo Žemės ūkio rūmų pirmininko Andriejaus STANČIKO.

Aš gana neblogoi pažįstu kai kurių šalių, pavyzdžiui, Prancūzijos ūkininkus. Žinau jų mąstymą. Prancūzų ūkininkai nenori parduoti dirbamų žemių užsieniečiams, ten didesnė problema yra vynuogynai ir dvarai. Juos supirkinėja kinai. Kinijos verslininkai atsiveža pigios darbo jėgos iš Kinijos, sėkmingai nuima derlių, jį išsiveža, o patiems prancūzams nieko nelieka. Jau prieš metus prancūzai buvo tokiais dalykais pasipiktinę. Jie pyksta, kad valstybė tvarkos nežiūri ir taip lengvai užsieniečius įsileidžia.

Pavyzdžiui, švedų ūkininkai, nors ten žemė ir laisvai parduodama, net nesupranta, kaip galima parduoti savo žemę užsieniečiui. Jie iš principo, iš patriotiškumo žemę parduoda tik švedams. O pas mus – kuo toliau, tuo mažiau to patriotiškumo belieka. Toks įspūdis susidaro pasiklausius, kas šiandien kalbama dėl referendumo ir žemės saugiklių. Žemės ūkio rūmai jau nuo 2007 metų siuntė raštus į ministerijas, Vyriausybę, Seimą, įvairius saugiklius siūlė. Kaip įrodymą turiu storiausią segtuvą. Tačiau jokio atsako nebuvo. Tik dabar, kai subrendo reikalas iki referendumo, politikai pradėjo krutėti. Jei ne referendumas, niekas niekada ir nebūtų jokių saugiklių svarstęs.

Be to, užsieniečiai jau yra supirkę lietuvių žemes. Ir gana intensyviai pirkto. Toje pačioje Žemaitijoje žemių turi nupirkę ir švedai, ir norvegai. Pavyzdžiui, kaimynas švedas įsteigė „uabą“, nupirko moderniausią ūkį Plungės rajone. Nėra net kalbos, kad jis lietuvių kalbą mokėtų, jis toje Lietuvoje net negyvena... Jo tikslas nėra būti, dirbti toje bendruomenėje.

Tešinsys 4 psl. ▶

Atstovaujamosios demokratijos saulėlydis

Keletas paskutinių Lietuvos Respublikos Seimo rinkimų parodė, kad atstovaujamoji demokratija Lietuvoje išsigimė, ji tapo lengvai perkama preke, kurioje valstybės piliečiai yra apgaulinėjami ir neturi jokių galių tam pasipriešinti. Todėl atėjo laikas piliečiams patiems imti valdžią į savo rankas. Konstitucija sako:

Lietuvos valstybės suverenitetas priklauso Tautai. Kitaip tariant čia, šioje šalyje šeiminkai esam visi mes, o ne kelios dešimtys pardsavėlių sėdinčių Seime, ar tūkstančiai susireikšminusių, korumpuotų biurokratėlių.

Julius Panka,
Tautininkų Sąjungos pirmininkas
Referendumo iniciatyvinės grupės narys

Pažvelkime į Valstybę ir Tautą kamuojančius skaudulius ir nors skausmingai, bet iki galo atverkime pašvinkusius pūlinius, kad matytume kokius vaisius davė šlubuojanti atstovaujamoji demokratija:

- Per 24 metus jie sunaikino pramonę, kvalifikuotus darbininkus pavertę pašalpiniais išlaidybiniais, o brangius įrengimus išgrobstė, dalį parduodami į užsienį, o dalį sunaikindami kaip brangaus metalo laužą.
 - Per 24 metus iššvaistę valstybės turtą jie suprato, kad beveik nebeliko ko parduoti, tada nusprendė užsieniečiams parduoti žemę ir gelmių turtus, mūsų Tautą palikdami benamę, tuo ją skatindami išsivaikščioti po visą pasaulį laimės ieškoti.
 - Per 24 metus teisingumas ir dalis jį vykdančių institucijų tapo keiksmažodžiu neturtingo paprasto piliečio lūpose ir grasinimo įrankiu nesąžiningo turtuolio rankose.
 - Per 24 metus jie ne tik, kad nesukūrė tautinės mokyklos, kurioje būtų ugdomi Lietuvos patriotai, Tėvynės gynėjai ir susipratę Tautos tradicijų tęsėjai, bet atvirkščiai – dalį mokymosi įstaigų pavertė apgailėtinomis mankurtų ir kosmopolitų kalvėmis, formuojančiomis nemąstančių juodadarbių emigrantų kartą.
 - Per 24 metus Lietuvos kariuomenė ne tik, kad netapo moderniai apginkluota ir apmokyta vyriškos piliečių dalies visuma.
 - Per 24 metus sisteminės politinės partijos tapo verslo įmonėmis, imituojančiomis politinę ideologijų kovą, tačiau savo esme vis labiau panašėjančiomis į mafijines struktūras.
 - Per 24 metus mūsų atstovaujamoji demokratija pavirto į apgailėtiną cirką, kurio arenoje maišosi politiniai klounai, o Tautai paliktas bebalsės publikos vaidmuo.
- Viskas, užtenka, mes toliau taip nenorime.
Balsuodami už referendumo klausimus mes

padarysime 3 svarbiausius dalykus:

1. Sukursime teisę į tiesioginę demokratijos įrankius, atverdami kelią piliečių iniciatyvoms, kurioms tapti kūnu nebereiks nerealaus 300 000, o užteks įveikiamos 100 000 parašų ribos.
2. Apsaugosime mūsų žemę nuo išpardavimo užsienio piliečiams, tuo palikdami teisę mūsų ateities kartoms turėti pasaulyje savo Tautos namus, lopinėlių planetos, kur skambėtų lietuvių kalba ir būtų auginama lietuviška duona.
3. Apsaugosime savo gelmių turtus, kad jie būtų naudojami tik ekologiškai saugiai, o didžioji dalis pelno, gaunamo iš jų, liktų Lietuvos valstybei ir kurtų Tautos gerovę.

Tai sukelia grėsmę korupcijos sugrauztai sistemai, Tautos vėžiui, todėl ir daromos milžiniškos kliūtys referendumo organizatoriams, savanoriams. Todėl ir ši informacinė blokada, atimant iš piliečių teisę į objektyvias žinias, atimant galimybę susidaryti savo nuomonę ir apsispręsti: balsuoti ar ne.

Pabaigai pateikime dvi alternatyvas:

- Pirmoji:
- Šveicarijos piliečiai daugelį svarbių savo šalies klausimų sprendžia referendumu,
 - žydai savo šalies nepriklausomybę užsitikrino išpirkdami savo žemes sklypelis, po sklypelio iš arabų,
 - norvegai naudojami socialine gerove, kurią sukuria protingai ir atsakingai valstybės kontroliuojama naudingų iškasenų gavyba.
- Antroji:
- Šiaurės Korėjoje viską sprendžia diktatorius, žmonės dar iki rinkimų žino, kokie bus rezultatai, netiki savo galimybe kaip nors įtakoti savo ir šalies ateitį,
 - čigonai klajoja šimtmečius, neturėdami savo tautai žemės lopinėlio, daug kur ujami ir nemėgstami,
 - indėnų gentys prieš keletą šimtmečių už blizgučius ir ugninį vandenį pardavę savo žemę ir jos gelmių turtus gyvena rezervatuose...

Kuriuo keliu pasuks lietuviai?..

Eikime birželio 29-ąją į referendumą kaip į Baltijos kelią

Nesuprantu žmonių, atsisakančių spręsti savo ir valstybės gyvenimo klausimus. Net daugiabučių gyventojams ne kartą esu sakiusi, kaip neprotinga ir brangu samdyti administratorius, kai savo name kaimyniškai, pigiau ir naudingiau galima tvarkytis savarankiškai. Galbūt dėl keisto vergiško neryžtingumo, nenoro mąstyti savo galva tampame tokie bevaliai ir nenuovokūs, kad savo santaupų „administravimą“ vis dažniau patikime telefoniniams sukčiams.

Irena Vasinauskaitė

Paradoksali situacija: regis, gyvename Nepriklausomoje valstybėje, o nemaža dalis Lietuvos piliečių tarsi sustingo vergo poza. Į rinkimus ar kitas pilietines akcijas, kur sprendžiamas ne kokių PAR gyventojų, o mūsų pačių būties ir buitės problemos, neateina mažne pusė gyventojų. Mitinguose, parašų rinkimo akcijose dalyvauja drąsiausieji, laisvos sielos ir sveikai mąstantys. Tylioji, nori tikėti ne visai abejinga Lietuvos gyventojų dalis, manau, neturi problemų, nes būtų nepaaiškinama situacija, kai esi kuo nors nepatenkintas, bet nieko nedarai, kad keistum gyvenimo kokybę. Politikai tol vadino Lietuvos žmones „didžiai politizuota tauta“, kol „užhipnotizavo“ totalios ramybės būsenai arba paburnojimams siaurame užstalės rate.

NETIKIU, kad smagu būti vergu ir nė neburbtelėti, kai vaikų darželiuose prieš pietų miegą jūsų sūnui ar dukrai skaito pasaką apie princesės ir princesės meilę bei puikų jų vedybinį gyvenimą. NETIKIU, kad studentui, paskaitoje išgirdus, jog „didžiausias ES priešas – tautiškas ir tikėjimas“, nesuvirpa širdis. NETIKIU, kad teismuose neradęs tiesos žmogus jaučiasi laimingas. NETIKIU, kad Lietuvos žmonės, nesibodintys pakeiksnoti valdžios partijas, beatodairiškai paklūsta jų vadams, sakantiems: „Nesikiškite, mes geriau

žinome, kaip valdyti valstybę“.

Afganistane ir Ukrainoje nuo pilietinių akcijų – dalyvavimo rinkimuose – teroristai žmones atgraso ginklais. Lietuvoje televizijos laidose pilietį galima paniekinti, pasiūlius jam nedalyvauti referendume birželio 29 dieną. Nežinau, kodėl signataras Vytautas Landsbergis taip nemyli ir nepasitiki Baltijos kelio tauta, kad bando atimti iš jos sprendimo teisę. O gal užsisėdėję valdžioje tiesiog bijo, kad po įvykusio referendumo turės pradėti tarnauti tiems, kuriuos, kai paaiškėjo, kad surinkta pakankamai parašų referendumui surengti, nustebe įvardijo: „O, žiūrėkite, vergai galvas pakėlė“?

Todėl būtina savo ryžtu bei susitelkimu atsakyti į šią patyčią bei iškilų mūsų švenčių sujaukimą, nes referendumo datą seimūnai skyrė ne tik per Šv.Petrą ir Šv.Povilą, bet ir Dainų ir šokių šventės 90-metį. Toliau jau nebėra kur, nebent pradėti represijas prieš tuos, kurie už nesavanaudišką meilę bei ištikimybę Lietuvai jau seniai apšaukti tautos priešais. Visiškai sujauktos vertybės, o įsivyravusį pasityčiojimą iš piliečių sustabdyti gali tik patys piliečiai.

Taigi, TIKIU, kad nesmagu būti vergu, todėl kviečiu neprievartiniam, pilietiniam pasipriešinimui – ateikime birželio 29-ąją į referendumą kaip į Baltijos kelią: išdidūs, gražūs, solidarūs, be pykčio ir keršto, tačiau su viltimi ir tikėjimu, kad savo valstybės reikalus galime tvarkyti patys arba priversti valdžią tai daryti. Ateikime ir pareikškime savo valią.

P.S. Diskusijose dėl birželio 29 dienos referendumo išgirdau tokį pasakojimą: sako, kadaise turkų sultonas, priėmęs Zaporozės kazokus, reikalavo jų prisiekti ištikimybę. Šie pasitarė ir sutiko prisiekti tiems, ant kurių žemės stovi. Ir prisiekė, prieš tai prisipylę į batus Ukrainos žemės. Labai pamokanti istorija dviem aspektais: turime arba tokią valdžią rinkti, kuri tvirtai ant Lietuvos žemės stovėtų ir savo tautai dirbtų, arba mūsų valstybės liks tik tiek, kiek į batus telpa.

www.tiesos.lt

Vytautas Rubavičius. Referendumo baubas

Stebėtina, kaip greit visų partijų nomenklatūra, aukštoji valdininkija susivienija, pajutusi nors menkiausių grėsmę savo valdžiai, savo visagalybei. Jūs tik įsivaizduokite – ta „suveršinta“ tauta drįsta viešai svarstyti žemės pardavimo užsieniečiams klausimą. Ir ne tik tą klausimą – ima reikalauti realios referendumo teisės. O juk tauta turi žinoti savo vietą – švenčių progomis paploti „išrinktiems“ ir „nusipelnusiems geriau gyventi“, sugiedoti, kad ir nedarniai, „tautos giesmę“ ir iki valios išsidūkti stebėdama krepšinio varžybas. Valstybės reikalai, taip pat ir tautos gyvybingumo klausimai – valdančiųjų rankose. Joks visuomenės kišimasis netoleruotinas. Juk jau nuspręsta, kad lietuvių tauta gali gyventi savo valstybėje ir kaip nuomininkė. Tarsi pasityčiojant aiškinama, esą žemės užsieniečiai neišvešią, jie geriau sutvarkysią apleistas žemes. O kas nuo tų žemių nuvarė vietinius žmones, kas iš Lietuvos varo jos gyventojus? Politinio nomenklatūrinio elito įtvirtintas skurdas ir beteisiškumas. Pridengiant tą beteisiškumą ir nevirtį įvairiais pirmininkavimais, priėmimais Prezidentūroje ar Valdovų rūmuose, švelniu Čiurlionio muzikos čiurlenimu.

Lietuva stebėtinai pakartojo tą kelią, kurį nuėjo daugelis kolonijinių jungų nusimetusių šalių. Kad ir kokios jos skirtingos, visoms būdingas vienas esminis dalykas – nacionalinio išsivadavimo proveržin tautas pakėlė žmonės, vadai ir vadukai, paėmę valdžią į savo rankas, pasirodė esą nepaprastai sparčiai parceliuodamas Lietuvos laivyną, „Mažeikių naftos“ įmonę, dujų ūkį, uždarydamas atominę elektrinę. Tačiau sykiu – ir išmoningai atimdamas iš visuomenės visas politines galias, paversdamas ją bejėgiu elektoratu. Visuomenė partinei nomenklatūrai reikalinga tik kaip elektoratas, rinkimuose patvirtinantis jos valdžios teisėtumą. O jau kaip valdoma, kaip tvarkomasi su valstybe – ne visuomenės reikalas.

Kokių tik paniekinamų tiradų nesulaukia žmonės, drįstantys viešai pasvarstyti vieną ar kitą valdžios sprendimą. Ypač iš tą elitą aptarnaujančių žurnalistų, kurių nevaržo politinio įvaizdžio rėmeliai. Kuo tik nebuvo išvadinti suabejoję skalūnų dujų gavybos perspektyvomis žemaičiai. O juk visas licencijos išdavimo ir vadinamojo konkurso spektaklis buvo perdėm melagingas. Žmonės buvo teisūs įtarinėdami, kad kalbama ne apie žvalgybą, – koks kvailys investuos dešimtis milijonų vien į žvalgybą, – o apie gavybą. Nei politikai, nei vadinamieji ekspertai iš pradžių net negalėjo suvokti, kad numatytieji iki poros kilometrų gręžiniai – ne dujoms ieškoti, nes tokiam gylyje jos dar nesusidaro. Pasklidusi informacija apie Lenkijoje atliktus gręžimus jau iki keturių kilometrų tai ir patvirtino. Tačiau tie vienas ant kito lipdomi melai mūsų politinio elito visiškai nejaudino – jis išmokęs valdyti nekreipdamas dėmesio į visuomenės rūpesčius ar

nuogaštavimus. O kokia demonstratyvi panieka sklinda iš Prezidentūros, kai užsimenama apie pačios valdžios surengto referendumo dėl atominės elektrinės statybos rezultatus. Tokios paniekos viešai rodyti nedrįstų jokios vakarietiškos ES šalies vadovas.

Žydai po tūkstantmečių sugrįžo į savo žemę. Neužmiršo jos visą tą laiką, meldėsi jai. Išparceliavę savąją, mes jau nesugrįšime, nes mūsų ir nebeliks. Nesame tokio stipraus tikėjimo, nesame Šventraščio kūrėjai, stokojame deramos, dabarties iššūkius atliepiančios nacionalinės savimonės, tautiško susipratimo. Sava žemė lietuvių tautai yra didžiulė dovana, kurią dera puoselėti ir jausti jai atsakomybę. Išparceliavę parodysime pasauliui, kad tos dovanos nevertinome, tad ir patys nesame jos verti. Nesame verti būti istoriškai valstybine tauta. Nesame verti ir savo istorijos, nes žemės nuomininkai istorijos nekuria. Jie tik prisideda prie žemės šeimininkų istorijos kūrimo. Tokia yra tikroji egzistencinė referendumo klausimo esmė.

Esama ir kitos – politinės. Egzistencinės svarbos referendumu norima pakelti žmones, kad jie imtųsi valstybės reikalų. Vadinasi, iš valdančiųjų atimtų dalį valdžios galių. Dėl to ir žvėriška neapykanta bei panieka. Tik įsivaizduokite – žmonės nori, kad referendumams rengti reikėtų rinkti ne 300, o 100 tūkst. parašų. Tada tai jau sodoma gomora – prasidėsiančios referendumų lenktynės maišuose. Sėkmingai „suveršinta“ tauta nieko nebeveiks, o tik rengs referendumus. Visa galva pulsianti į svaiganantį savo valdžios akivarą. Baisus valdantiejiems kylančios grėsmės paveikslas. Nepuls rengti. Svarbiausia yra patiems laisvintis iš mirtinų lietuviškosios partinės nomenklatūros gniaužtų. Referendumai patys savaime rodo tik visuomenės politinio įgalumo „laispny“. Referendumus reikia laimėti. Čia jau kitas klausimas. O laimėti gali tik gyvybiškai svarbius klausimus keliantys. Kitokie referendumai nepritrauks žmonių.

Dera visokeriopai palaikyti referendumo dėl žemės pardavimo užsieniečiams rengėjų pastangas. Jos yra pati tikriausia tautinio ir valstybinio savisaugos instinkto apraiška. Sykiu tai kvietimas visuomenei laisvintis, stiprinti savo politinę savivoką bei galią ir kurti demokratinę Lietuvą. Nesileiskime galutinai „suveršinti“ tų, kurie jau gerus dvidešimtį nepriklausomybės metų veda Lietuvą savinaikos keliu, ragindami laužyti visus lietuviybės „stereotipus“ ir kuo greičiausiai įsivardinti visuose globalizuotumo indeksuose.

www.ekspertai.eu

Demokratija ir pilietinės visuomenės ugdymas Lietuvoje. Gal gana nusišnekėti?

2 straipsnis

Lietuvos valstybę kuria Tauta. Suverenitetas priklauso Tautai.

3 straipsnis

Niekas negali varžyti ar riboti Tautos suvereniteto, savintis visai Tautai priklausančių suverenių galių.

Tauta ir kiekvienas pilietis turi teisę priešintis bet kam, kas prievarta kėsiasi į Lietuvos valstybės nepriklausomybę, teritorijos vientisumą, konstitucinę santvarką.

Marius Jonaitis,
Tautininkų Sąjungos Kauno
sueigos pirmininkas

Gal metus laiko nuolat vadovavomės šiais Lietuvos Respublikos Konstitucijos straipsniais. Gal gerus 20 ar 15 metų esame maitinami raginimais būti pilietiškais, vis piešiama pilietinės visuomenės vizija, vis liūdnam padūsauja mūsų politinis elitukas, jog sunkiai juda šis projektas. Jų paklausius atrodo, jog Lietuva, žinoma, jų dėka, lyg išdidus erelis plasnoja tobulos Vakarietiškos civilizacijos link, tik va, visuomenė pasyvi, vis ne pilietiška.

Kadangi esame padori, na, gal kiek ir naivoka, visuomenės dalis, klausėm, klausėm ir tikrai patikėjome, jog tereikia tik mūsų aktyvaus politinio dalyvavimo remiantis Lietuvos Respublikos konstitucija. Gal tikrai, tereikia tik sunkiai dirbti ir galėsime lygiomis teisėmis dalyvauti priimanant svarbius mums ir mūsų šaliai sprendimus. Pailengva susibūrėme, būdami absoliučiai skirtingi, tiek išsilavinimu, politinėmis pažiūromis, socialiniu sluoksniu, tiek ir požiūriu į veiklą bei ateitį. Bet mes susibūrėme, sugebėjome įveikti asmeniškumus, ambicijas. Sugebėjome, su minimaliais resursais (prisidėjo kas kiek galėjo, daugiausia laiku) ir asmeninio laiko sąskaita užregistruoti iniciatyvą, ją pradėti ir pasiekti rezultatą – 320 000 piliečių parašų. Taip, per braukymus, kurie kartais atrodė keistokai, parašų sumažėjo iki 300 000, bet tai juk precedentas Lietuvos istorijoje! Piliečiai iš labai skirtingų visuomenės grupių, ne viena kokia parlamentinė partija, sugebėjo tą darbą atlikti. Ir, savaime suprantama, tikėjosi supratimo, padoraus jų darbo įvertinimo bei vilties kibirkštėlės, jog ateitį galima susikurti ir Lietuvoje. Jog ir čia už sunkias pastangas, didelį triūsą, tu galų gale busi apdovanotas teigiamu rezultatu. Priminsiu, jog šią mūsų idėją parašais parėmė 320 000 Lietuvos piliečių. Ir tik per 3 mėnesius.

Kur tau, kokie mes buvome naivūs. Taip, tiesą sakant, suvokėme, jog griebiamės nelengvo

darbo, kurio gerų rezultatų sisteminės partijos nenori matyti. Bet nesitikėjome tokios neadekvačios reakcijos... Vis dar naiviai tikėjome, jog yra likęs padorumas politikų širdyse.

Pirmąjį referendumo parašų rinkimo mėnesį vyko absoliutus šios iniciatyvos ignoravimas. Rugsėjo 23 dieną Kaune išvedėme į gatves 800 žmonių – tylą. Visą rugsėjį didžiųjų miestų centrinėse gatvėse šurmuliavo parašus renkantys piliečiai – tylą. Siuntėme tekstus į didžiuosius internetinius portalus – tylą. Galiu garantuoti, jog ir šį mano tekstą nepublikuos, nors siūsiu jį į didžiuosius masinio informavimo priemonių portalus.

Prėjus mėnesiui pasirodė reakcija. Landsbergis jubiliejiniame tremtinių suvažiavime režė piktas ir kurstančias kalbas, jog net vėliavos virto. Matyt iš gėdos. Gal dėl Landsbergio kalbų, o gal ir dėl to, jog tarp tūkstančių tremtinių ir politinių kalinių neatsirado nė vieno, kuris būtų atsistojęs ir garsiai sudrausminęs kvailiojantį profesorių. Žmonės tik patyliškai kuždėjosi ir stebėjosi. Gerai bent tiek, vis ne abejingumas.

Prasidėjo bjaurūs ir žeminantys tekstai. Propagandiniai žurnalistėliai bei jaunieji konservatoriai su liberalais net spirgėjo, kuris bjauriau pasisakys apie referendumo iniciatyvos dalyvius. Žodynas buvo labai platus ir nepadorus. Joks normalus vyras ar moteris viešumoje tokių žodžių nevarvoja, bet tai nepykim, negi normalūs taip elgtųsi? Nuo banalių įžeidinėjimų pereinavo ir prie sunkiosios artilerijos, tokios kaip rusų agentai (ypač tai pamėgo kartoti konservatoriai Ukrainos nelaimės fone). Socialiniuose tinkluose kartesnieji siūlė net mus šaudyti arba... ištręsti į Sibirą. Taip, jums nepasirodė, buvo ir tokių siūlymų.

Na, bet nepaisant tokio pasipiktinusių ošimo, mes surinkome reikiamą, net daugiau nei reikiamą, parašų kiekį. Ooo, brolyti, prasidėjo teisiniai tampymai. Laiko vilkinimas, nuolatinė įtampa ir referendumo iniciatyvinės grupės įkalinimas VRK kabinetuose. Buvo skirtos vis naujos parašų tikrinimo akcijos. Aktyvistai – reikia žemai nusi-lenkti jiems – net ir per Kalėdas bėgiojo ir tikrino parašus.

Tęsinys 4 psl. ►

Žemės ūkio rūmų pirmininkas Andriejus Stančikas: Gal parduokim visą valstybę?

◀ Pradžia 1 psl.

Jo tikslas yra gerai supirkti, investuoti, gauti pelną... O kokie tikslai ateityje? Gali ateiti laikas, kai šiandien tos korporacijos, kurios ateina ir supirkinėja žemes, ims jas perpardavinėti kam tik nori. Jau turėjome „Mažeikių naftos“ pavyzdį. Sakėm, kad Ivano prie vamzdžio neprileisim, o kas atsitiko? Amerikiečių kompanija „Mažeikių nafta“ pardavė rusams. Kas gali paneigti, kad anksčiau ar vėliau taip neatsitiks su žeme, kad jos nesusipirks rusai, kinai? Jiems tai paprasta: atsiveš savo pigios darbo jėgos ir mūsų, lietuvių, čia visai nebereikės.

Tačiau kažkodėl niekas nenori to matyti, apie tai kalbėti. Pirmiausia yra sakoma: „Mes įstojom, mes įsipareigojom, todėl privalom parduoti“. Tada aš klausiu, o kodėl tik žemę turim parduoti? Gal parduokim valstybę – bus paprasčiau ir suma bus didesnė...

Yra sakančių, kad, leidus žemę parduoti užsieniečiams, jie mokės daugiau. Kodėl užsienietis turėtų mokėti brangiau nei rinkos kaina?

Deja, užsieniečiai daugelį metų pirkę žemę nepaisydami įstatymų ir kažkodėl nemačiau tų svajonių pinigų, kuriuos jie mokėtų už žemę. Jie moka tiek pat, kiek ir mūsų ūkininkai, nes tai yra rinka. Šiandien jie tikrai daugiau nemoka. Nebent keliais litais, kad Lietuvos ūkininką nukonkuruotų. Faktas, kad pasakiškų kainų nėra ir nebus.

Politikai mėgsta sakyti, kad leidę parduoti žemę užsieniečiams apsisaugosim nuo lietuvių žemgrobių. Ar galite paaiškinti, kuo užsienietis žemgrobis geresnis nei lietuvis?

Tikriausiai todėl, kad jis lietuvių kalbos nemoka ir nereikės su juo kalbėtis. O jei rimtai, jis niekuo nesiskiria. Be to, tos politikų kalbos apie žemgrobius keistos. Ne kas kitas, o pati Lietuva, valdžia sudarė sąlygas atsirasti toms stambioms įmonėms, kurios šiandien valdo didelius žemės plotus.

Šiandien bandoma pasiteisinti, kad štai mes leisime užsieniečiams pirkti žemę, tai mūsų žemgrobiai nesusipirkinės. Ir tuo pat

Andriejus Stančikas su žmona augina 11 vaikų ne tam, kad jie emigruotų ar taptų užsieniečių samdiniais ir nori, kad užaugę jie taptų savo šalies šeimininkais

metu kalbama apie smulkius ir vidutinius ūkininkus, kuriems reikia padėti.

Tačiau kaip jie galės plėstis, jei negalės nupirkti žemės ir aplink ją visą supirks užsieniečiai, gaunantys didesnes išmokas? Be to, užsieniečiai perparduoda žemę ne lietuviams, o kitiems užsieniečiams. Žinau faktų. Buvo danai paskelbę parduodantys žemę, su visomis sąlygomis lietuviai sutiko, bet vis tiek pardavė kitam danui.

Gal šioje vietoje reikėtų atsižvelgti ir į nacionalinį saugumą? Ar neperlenksim lazdos? Dabar su lenkais pešamės dėl raidžių, o ar vėliau nekils kitų problemų, jei bus visa pasienio zona supirktą?

Šiandien žemė yra neužkariaujama, o nuperkama. Kai žemė užkariauta, dar turime moralinę teisę ją atsikovoti. Bet kai ji nupirktą, tos teisės nebelineka. Nebent mūsų valstybė taptų pasakiškai turtinga ir vėliau galėtų iš užsieniečių tas žemes išpirkti.

Jau daugelyje valstybių kalbama, kad žemės pardavimas yra kartu ir valstybės išlikimo klausimas. Ypač toms mažoms valstybėms kaip mes, kaip Latvija ir Estija. Tokiomis sąlygomis, kai yra didelė emigracija, laisvas kapitalo, žmonių judėjimas, užprogramuotas tautos išnykimas. Prisiminkime, kokia Lietuva buvo didelė LDK laikais, kokia galinga... O kas beliko?

Afrikoje užsieniečiai yra gausiai supirkę žemes. Kai kuriose Afrikos šalyse yra supirktą net 100 proc. dirbamų žemių. Ką gero tai davė toms šalims? Ar investuotojai sukrovė šioms šalims turtus?

Nematau, kad vietiniams Afrikos gyventojams ir šalims tai būtų ką nors gero davę. Teko ne kartą dalyvauti tarptautinėse konferencijose, kuriose kaip tik buvo kalbama apie šią problemą – stambių

korporacijų superkamas žemes. Atsitinka taip, kad žemes nuperka ir gyventojus iš tų teritorijų iškrausto. Viską pasiima užsieniečiai, o vietiniams tik produktą parduoda. Tačiau kas tas pirkėjas, jei jis pats nieko negali užsidirbti? Jis tik paprastas vartotojas, kuris nieko neturi. Koks rezultatas? Pasižiūrėkime, kiek milijonų žmonių Afrikoje badauja, skursta. Tą patį ir afrikiečiai kalba, kad leiskite mums patiems šalyje perdirbti, patiems užsidirbti, kažką pasilikti... Tačiau mes grįžtame prie tų senų senų vergovės laikų. Tik tada buvo gyventojai pasiimami, o dabar žemės... Ir tą girdžiu iš pačių afrikiečių.

Didžiulės, milžiniško kapitalo korporacijos pasaulyje bando supirkti žemes, užgrobti didžiulius plotus ir išstumti tradicines žemdirbystės tradicijas. Juk žmonių populiacija auga. Supraskime vieną dalyką: tas, kas valdys žemę, tas valdys ir pasaulį, nes žemė – tai maistas. O kuo toliau – tuo labiau to maisto trūks...

Stambūs investiciniai fondai, investicinės bendrovės supirkinėja žemes, steigė įmones ir jų akcijas parduodavo užsieniečiams. Formaliai būdavo parduodama ne žemė, o ją nuosavybes teise valdančių įmonių akcijos. Ar tai nėra spekuliacija?

Aišku, pirmiausia yra klausimas, koku tikslu ta žemė buvo perkama: ar kad ją dirbtų, ar kad vėl parduotų užkėlę kainas. Kas liečia fondus – tai spekuliacinis dalykas – jų tikslas pirkti, parduoti, uždirbti pinigus. Todėl ta žemė jiems ir yra naudinga. Šiandien šita problema egzistuoja ne tik Lietuvoje, tai darosi visame pasaulyje. Lengva šiandien žemę per akcinį kapitalą nupirkti. Formaliai yra perkamos akcijos, tačiau į tą akcinį kapitalą įeina ir pastatai, ir žemė.

Ar galime įsivaizduoti, kiek tokių akcijų su žeme jau parduota užsieniečiams?

Nieko nežinom. Buvo įstatymų spragos, kurios nedraudė pirkti akcijų. Buvo sakoma: ne, aš neperku žemės, aš perku akcijas. Nors tai beveik tas pats. Šiandien mes kalbame apie saugiklius, kad būtų uždraustos spekuliacijos žeme, ne tiesiogiai ją perkant, o įsigyjant valdančių įmonių akcijas. Svarbu, kad tie saugikliai būtų sudėlioti ir įstatymas veiktų.

Aišku, šiandien yra visko prisiūlyta. Mes sakėm, kad tie saugikliai turi būti labai aiškūs ir labai paprasti, kad jie būtų veikiantys. Nes dabar tų pasiūlymų yra begalė – kiekviena suinteresuota grupė siūlo nuo savęs, politikai – nuo savęs. Visi tarsi labai svarbūs, bet kai viskas į viena susideda, pradeda kvepėti grožinės literatūros kūriniu. Galiausiai išeis taip, kad tie saugikliai neveiks, kaip mes norim, ir sunkumų sudarys ne spekuliantams, o tam paprastam Lietuvos ūkininkui, kuris dirba, stengiasi, nori įsigyti žemės.

Parengta pagal dienraštį „Respublika“

Demokratija ir pilietinės visuomenės ugdymas Lietuvoje. Gal gana nusišnekėti?

◀ Pradžia 3 psl.

Beje, jų efektyvumas vietomis buvo net 90%, tai įspūdinga, žinant tai, jog priėjimo prie duomenų bazės mums niekas nedavė, teko ieškoti asmenis pagal atskirus fragmentus.

Galiausiai Vyriausioji rinkimų komisija (VRK) sprendimą, lyg karštą bulvę, numetė Seimui, nes nebėliko kaip tempti laiko. Tada Seimas pradėjo tampymosi maratoną, kurį vainikavo šiandienos, kovo 25 dienos farsas, kai Seimas nusprendė, jog jiems neišeis referendumą jungti prie gegužės 25 dieną vyksiančių Europos parlamento rinkimų ir pasistengė referendumą nuklausti į vidurvasarį. Savaiame suprantama, jog jis neįvyktų, nes visi suvokia, jog niekas nespėdžia jokių rimtų politinių klausimų tada, kai miestai ištuštėja, o kaimuose darbymetis. Ir Seimui nesvarbu, jog šitoks jų sprendimas kainuos papildomus 14 milijonų litų, kai tuo tarpu, jei būtų referendumą jungę prie rinkimų į EP, sutaupytų tuos pinigus.

Buvau prie Seimo, mačiau tuos gražius ir pilietiškus žmones, kurie tenorėjo tik teisingumo iš Seimo, kuris gyvena iš mūsų visų suneštų mokestinių pinigų. Jo nesulaukėm. Gavom tik eilinį spjūvį bei patyčių dozę bei karčią pamoką ateičiai, jog neverta žaisti pagal jų nustatytas taisy-

kles. Gyvename diktatūroje. Lietuvoje demokratijos nėra, pilietinės visuomenės irgi negali būti, na, nebent tik tokia, kuri tinka valdančiųjų partijų linijai.

Liberalas Eligijus Masiulis išgirdęs, jog kažkas nenustojo viltis, jog demokratiniiais procesais galime atsiklausti Tautos nuomonės apie euro įvedimą išrėžė, jog „laikas baigti su referendumais, kurie kvestionuoja mūsų tolesnius įsipareigojimus integruotis į Europos sąjungą“. Arba išvertus į žmonių kalbą buvo pasakyta: ša, vergai, esam tik kolonija, tad turime vykdyti šeiminkų nurodymus.

Smagu? man tai net saldu. Prie Seimo išgirdus tokias naujienas net žemė po kojom susiūbavo. Kažkokie žurnalistai kažko manęs klausia, bet jau net nebepamenu ką jiems išrėčiau. Net nesvarbu. Man gėda, jog tokioje valstybėje tenka gyventi, kurioje pilietis yra nulio vietoje.

Ką darysim toliau? Tikrai nepasiduosim. Lai išgraužia. Mes atsiimsime šią valstybę iš tų niekšelių. Čia mūsų žemė ir mūsų valstybė. Mes nepasiduosime, mes vis tiek kovosime, tik gal būsime jau nebe tokie naivūs ir labiau pikti.

Bet dar gerbsime teisinį kelią, kol kas.

Todėl, kolegos, bendraukime, burkimės ir neatmeskime galimybės dėl savo teisių pakovoti ir kitomis politinėmis priemonėmis.

Debatai per TV ir radiją

Gerbiami piliečiai, apie Referendumo svarbą galite išgirsti debatuose, kurie vyks:

Birželio 16 d. nuo 11.03 val. iki 12.00 val. per Lietuvos radiją ir Lietuvos televiziją;

Birželio 18 d. nuo 19.00 val. iki 20.00 val. per Lietuvos radiją;

Birželio 19 d. nuo 19.00 val. iki 20.00 val. per Lietuvos radiją;

Birželio 20 d. nuo 19.00 val. iki 20.00 val. per Lietuvos radiją;

Birželio 23 d. nuo 19.00 val. iki 20.00 val. per Lietuvos radiją;

Birželio 25 d. nuo 19.00 val. iki 20.00 val. per Lietuvos radiją;

Birželio 26 d. nuo 11.03 val. iki 12.00 val. per Lietuvos radiją ir Lietuvos televiziją;

Birželio 27 d. nuo 18.50 val. iki 20.55 val. per Lietuvos televiziją ir Lietuvos radiją.

Referendumo iniciatyvą remia

LITUOVOS VALSTIEČIŲ
IR ŽALIŲJŲ SAJUNGA

TAUTININKŲ
SAJUNGA